

“Щедрий сонях нашої землі...”

До 105-річчя від дня народження

Андрія Малишка

Біографія Андрія Малишка знаменна його творчістю – пісні поета стали справжнім оберегом українського народу.

Малишко – митець величезного таланту і такої ж величї душі. У цій людині напрочуд гармонійно поєдналася невичерпна творча енергія і особлива тремтлива ніжність.

Син українського хлібороба, А. Малишко сконцентрував у серці своєму колосальний національний досвід, якого вистачило більш ніж на сто пісень. Народні пісні, багата придніпровська природа напоїли поетову вразливу душу тією красою і силою, котра в його поезії й сьогодні полонить і чарує чуйне на красу серце українця. Митець зумів віднайти ту єдину мелодію людської душі, яка увібрала і багатий духовний світ української людини, і складну національну історію, і вселюдське, і особисте. У поетичному слові А. Малишка гармонійно поєднуються музика буремних лихоліть і ніжності материнської колискової, ритмів космосу і рапсодів українських кобзарів, любові до Батьківщини і ненависті до її ворогів, до якої дивовижно вплітається безліч нюансів, передзвонів і переливів чуттів, котрі не підлягають єдиному виміру, а відтак в єдиному звучанні стали основою великої потужної симфонії поетичного обдаровання справді народного поета.

Сучасники справедливо називали митця “щедрим соняхом нашої землі”, “золотим соняхом української поезії”, бо тієї душевної щедрості, осяйної і сонячної, вистачало на всю Україну.

Попри те, що А. Малишко був тричі лауреатом Державної премії, лауреатом Державної премії імені Т. Г. Шевченка, кавалером найшанованіших бойових і трудових орденів і медалей, він залишався щемною, чистою, натхненною людиною, що поза всім іншим несла в своєму серці велику синівську любов до матері й України.

І в поезії, і в житті Малишка була одна непорушна підвалина, міцний і непідвладний жодним життєвим землетрусам ґрунт – рідна земля. Символічне народження поета – в серці України, за 45 кілометрів від столиці у містечку Обухів. Він з того краю, який пам’ятає часи нашої праісторії – Трипільську добу, скіфських кочівників, місцевості, котра довгий час була історичним перехрестям, де сходились великі шляхи південних та північних народів, виборювалося майбутнє народу, що й дотепер шукає ту свою “єдину стежину” на вузлових дорогах світової історії. “Із глибини дитячих років приходять до мене спогади, – писав митець в автобіографії, – ніби птахи прилітають навесні здалеку і б’ються крильми у віконце рідної хати: виходь, мовляв, пощебечемо та політаємо над дніпровськими луками та сивими кручами Трипілья, може, ти й нас згадаєш у своїй пісні. І я згадую...”. Дитинство поета пройшло на цій зачарованій землі, “де з лісу шепче гілка, / З жита – перепілка, / З-за широкого лиману/ Журиться сопілка”. Рід Малишків – давній, козацький – передав своєму нащадку велику мудрість – ніколи не схилитися перед вітрами історії.

Перша стежина, котра проклала вектор життєвого шляху поета – це обухівська стежка із пагорбистого кутка, де й сьогодні стоїть батьківська хата, стежка, що бігла між столітніх яворів до родинного наділу на далекій околиці, що ворюється в береги тихої Стугни.

Саме ця стежка, витоптана босими ногами матері Ївги Базилихи, сходжена твердим поступом батька – сільського шевця-віртуоза Самійла Микитовича, стала першою справжньою дорогою майбутнього поета у великий український світ. Нею він виїхав до Києва, нею повертався до рідного обійстя, щоб наповнюватися щедрими дарами української природи, духмяно-солодкавим присмаком молоді трави і осінньої отави, щоб через материні пісні причащатися до криниці народної душі. Власне, у пісні, “в картинах людського буття, героїчних і печальних, як сльоза; гарячих і буйних, як огонь пастушого багаття, оживало, билось, щеміло й пінилось” дитяче серце поета.

Митець ніколи не забував цієї “сивої” й “чорної” “дороги під яворами”, котра стала для нього не тільки символом “малої батьківщини”, але й своєрідним синівським причастям до рідного народу, матері України. Чутлива на все прекрасне душа Малишка відгукувалася не лише на материну пісню. Маючи прекрасний голос, абсолютний слух (майбутній митець у дитинстві грав на гармонії, любив співати), він чув музику всесвіту. Своїй прихисті – музиці – він ніколи не зрадить. Малишко віднайде власну, особливу, щемну мелодію, котра наповнить його поезію неповторною чуттєвістю та ліричністю.

Страдницька, вірна материнська любов буде тією аурою, яка збереже поета в найкритичніші хвилини від

наглої смерті, від непевного вчинку, від дешевої слави, від випадкової кулі, навіть від зради друзів.

Андрієві таланило на людей, в колі яких він формувався як великий патріот, надзвичайно принципова людина в питаннях національного самоусвідомлення. З удячністю згадуватиме він своїх учителів, які навчатимуть його школі життя, відкриватимуть для нього таємничу красу і силу слова. Обухівська школа під кострубатою стріхою у снігових заметах залишиться в пам'яті назавжди:

*Школярських днів нам не забудь ніколи,
Не проказати їх, не проспівати,
Як бігали з торбинками до школи
У грізний рік, у славний рік двадцятий.*

Не випадково одна з найкращих пісень Андрія Малишка, що давно вже стала народною, буде присвячена вчительській праці.

Малишкові дороги – це “ревний біль і жаль”, з якими довелося пройти, випурхнувши з батькової оселі, з маминих ласкавих рук. Біль цей пов'язаний з усвідомленням життя українського селянина, зраненого війнами, “сторозтерзаного” продрозверстками, витолоченого колективізацією, вимордованого голодом, вкотре, зрадженого черговою владою, змушеного на своїх плечах утримувати життя всієї країни. Про цей біль митець скаже в поезії “Ревуть зі Сходу крикуни”, написаній в 1964 році, коли знову підняли голови динозаври сталінізму, готові на все, аби повернути тінь радянського Торквемади:

*А що ж вернути ненароком
Із тридцять третім голим роком,*

*Голодно-голим та німим,
Та тричі пухлим. Хай би з ним
Поїли б кору і комору,
Траву і шкуру, цвіль і хміль,
Та мерзли б жовті, як з похміль,
Без трун понесені із двору.
Нізащо. Просто без вини.*

Ще одна журба спричинена конфліктом з батьком, який нізащо не хотів відпускати наймолодшого сина в місто. Самійло Микитович, котрий тримав у руках ремесло, що давало можливість утримувати велику сім'ю (а у родині, крім Андрія, було ще десятеро дітей, з яких виживе лише четверо), прагнув передати шевство й своїм дітям. Та замість умовлянь п'ятнадцятирічний бунтар проявив козацьку впертість у своєму великому бажанні вчитися.

1927 року, закінчивши семирічку, Андрій Малишко зробить перший крок у самостійному житті, вступивши на навчання до медичної школи в Києві. Помилковий вибір, адже його завжди приваблювала вчительська професія, кликала література. Весна 1930 року стала поворотною в долі майбутнього поета. Покинувши медшколу, він вступає до Київського інституту народної освіти на факультет соціального виховання, шкільний відділ, підвідділ – літературний. Як відомо, саме в цей час в Україні відбувалася реформа в системі народної освіти. Інститут народної освіти було реорганізовано у два інститути – інститут професійної освіти, котрий згодом стане університетом імені Тараса Шевченка, та соцвиху, що з часом буде перейменовано у Київський педагогічний інститут імені О. М. Горького, тепер Національний

педагогічний університет імені М. П. Драгоманова. Власне, соцвихівцем стає і Андрій Малишко.

Саме в ці роки у життєвий шлях митця органічно вплететься учительська стежина. По закінченні інституту 1932 року разом з молодою дружиною їде на вчителювання до Овруча, прикордонного на той час містечка. Малишко був уродженим педагогом – практично жив у школі, розділяв з напівголодними дітьми страшних голодоморних років мізерний, кислий від страдницької селянської праці шматок хліба. Він прекрасно розумів високе призначення вчителя. І коли пересяде з учительського за стіл директора школи, Малишко віддаватиме всю свою невсипущу енергію, своє велике серце дітям.

Омріяна вчительська праця триватиме лише рік – її перервуть страшні наклепницькі доноси, що посиплються на молодого педагога і уже відомого поета з боку заздрісників таланту. Ще одну причину доносів письменник озвучить найближчим друзям аж перед смертю – це відмова безкомпромісного, відвертого, нетерпимого до людської глупоти молодого директора школи очолити т.з. “червоні бригади”, мета діяльності яких експропріація зерна у селян. Сам селянин, він прекрасно розумів наслідки вилучення зерна в неврожайний рік. І тому, не бажаючи брати участь у винищенні українського селянства, їде до Харкова, де повністю зануриться у творчість, і до вчительської праці вже ніколи не повернеться.

Розуміння професії педагога, схилення перед благородством душі вчителя, благоговійність перед його натхненною працею втілюється у багатьох творах митця. Звертаючись до образу вчителя, автор підкреслить в ньому

найістотніше – вроджену інтелігентність, душевну щедрість і сердечну щирість:

*Учитель піде тихо по діброві,
На кожному слові переломить очі:
Трохим Іванович, ми живі і здорові... –
І вже він не засне до полуночі,
Ті голоси згадає повнозвучні,
Сусідам гордо скаже: – Пишуть учні.*

Навіть відійшовши від безпосередньої роботи в школі, Андрій Малишко назавжди залишиться вірним цій професії. Олекса Засенко згадував, що поет не раз підкреслював, що, аби не поезія, з нього вийшов би “непоганий, а, може, й не безталанний учитель...”.

Він часто зустрічатиметься з учнівською молоддю, майбутніми педагогами, передаючи не тільки секрети творчості, але те найістотніше, що визначає покликання вчителя – любов до людини.

З дванадцяти років А. Малишко пробуватиме власне перо. Навчаючись у медшколі, він друкуватиметься в студентських часописах, а коли вступає до Київського інституту народної освіти, де викладають такі імениті професори-поети, як Микола Зеров, Павло Филипович історик-сходознавець Агатангел Кримський, відомі педагоги Сава Чавдаров (тоді директор соцвиху), Григорій Маслов, Андрій остаточно переконується у своєму виборі. Остаточно підтвердить його Максим Рильський, котрий у цьому ж інституті вестиме літературну студію й дасть путівку молодому поетові у самостійне мистецьке життя.

Відтак і перший гонорар за поетичні твори він дістане саме в студентські соцвихівські часи.

Навчання у Київському інституті народної освіти – окрема велика сторінка сходження до вершини слави А. Малишка. Саме тут вперше він виходить у світ широкий із своїми оригінальними творами, друкується у найвідоміших тоді часописах: “Молодий більшовик” (тепер “Дніпро”), “Глобус” та ін.

Уже в першій друкованій поезії – “На зсипний пункт”, яка хоч і буде позначена ідеологічною тенденційністю – данина часові, прозвучить неповторний голос поета, котрим наповниться вся натхненна лірика митця довоєнного часу. Перша збірка “Дружба” (1935) – колективна (до неї увійшли твори Л. Андрусенка та М. Білецького). Лаври справжнього поета принесе йому перша власна книжка “Батьківщина” (1936), в якій уперше з’являється стрижневий образ-символ творчості письменника – дорога:

*Ми удвох проходимо полями,
Де гречками пахне гаряче...
Пролягли весняні нам дороги –
По якій захочеш – проведу!*

У цій поетичній збірці молодий лірик створить власний портрет рідної землі, виконаний у кращих традиціях народнопоетичної стихії, який з часом у його творчості переросте у величне панорамне полотно України.

Це особливо відчутно у творах наступних збірок “Лірика”, “З книги життя” (1938), “Народження синів” (1939), “Листи червоноармійця Опанаса Біди”, “Березень”,

“Зореві дні”, “Жайворонки” (1940), в яких попри всю ідеологічну замуленість наскрізно звучать синівські почуття до своєї батьківщини, щире захоплення земляками-трударями. Народна етика й пісенне мистецтво зумовили самобутній характер поезії Малиша, яка утверджувала красу почуттів і любов до України. Так, у 1938 він натхненно напише:

*Ти мене з дитинства підіймала,
Хліб дала і пісню солов'я,
Відвела доріг мені чимало,
Земле, зореносице моя!
Як тебе на голос не впізнати,
Серце і життя моє, і кров
Найсвятіше слово наше – мати,
Рідна земле, сонячна любов!*

Буремні небезпечні тридцяті не зламали тверду селянську натуру поета, навпаки, прагнення збагнути своїм розумом усе, що діється навколо, виховало у Малишкові незалежність думки, впевненість у своїх переконаннях, котрі не раз демонструватиме у найкритичніші моменти свого життя і своєї країни. Не змінить погляди митця і служба у війську, швидше загартує гарячу, бунтівливу натуру поета.

У Харкові буквально за декілька років ім'я Малишка стало в один ряд з іменами найвідоміших сучасних поетів 30-х рр. – П. Тичини, М. Бажана, М. Рильського, Л. Первомайського, П. Усенка та ін. І не просто поповнило ряд молоді української поезії, засвідчило яскраву авторську індивідуальність з оригінальним баченням світу і художнім мисленням. Звертаючись до магістральних тем,

навіть розробляючи їх із загальноприйнятих на той час у літературі ідейно-естетичних позицій, Малишко наповнював свої твори особистісним переживанням, специфічно малишківською емоцією, щирістю, безпосереднім чуттям, авторським ліризмом, цілющі джерела якого черпає народних баладах, думах, піснях, яких він знав величезну кількість.

Саме в цей час А. Малишко віднаходить свою власну поетичну стежку – піснетворчу, яка принесе йому справжню народну славу.

Ідейно-естетичний світ ліричної пісні А. Малишко освоював усе життя, пізнаючи його закони. Найяскравішим виявом входження митця у світ ліричної пісні стала “Пісня про рушник”, яка облетіла всю планету, зазвучала різними мовами народів світу. Загальнолюдська тема і високохудожня її реалізація в задушевному слові – це той секрет творчості, який відкриває у пісні поет Малишко. Він досягнув велику таємницю піснетворчості – у живій, доступній усім і кожному образній формі утілив почуття і думки вселюдського значення. У цій пісні нового діамантового гранування дістає провідна тема творчості митця – материнство. Материнська тема, яка має традиційно фольклорну основу, викликає глибоко особисті асоціації у кожної людини, фольклор визначає емоційне забарвлення материнського образу.

Центральний образ пісні – сакральний український символ – рушник. Від народження і до самої смерті рушник супроводжував життя українця. На чистий білий рушник, який є символом чистоти душі, приймали новонароджену дитину. Так само у далеку путь проводжали душу, спускаючи тіло небіжчика до ями на рушниках, чи

загортали як у саван, бажаючи подальшої світлої дороги у зоряних світах. Рушник символізував життєвий шлях людини, надихав на творче осмислення світу. Наші предки уважали рушник своєрідним медіатором, посередником між Богом і людиною. Ті коди, символи, що наносили на рушники, специфічні лінії і кольори допомагали спілкуватися зі світом невидимим, світом духів чотирьох стихій, приваблюючи світлі або відлякуючи злі сили. Ще Платон відзначав, що Бог діє по геометричних лініях. І справді, орнаменти, що наносили на рушник, мали структурувати помешкання, наповнювати ауру дому теплом, гармонійністю, сімейним затишком.

Цю магічність рушника добре знав А. Малишко, наповнивши свого рушника символічним теплом материнських рук, материнською любов'ю і ніжністю. Кожна людина несе по життю свій власний, орнаментований життям рушник, часто сповнений випробуваннями, життєвими проблемами, побутовими незгодами. Та подолати їх людині допомагає невидиме крило материнської душі, що оберігає свою дитину від злого ока чи необачного вчинку.

І все ж найголовніша стежина Малишка – стежина любові. Любов – це всепоглинаюче почуття, що наснажувало всю лірику митця – “вона щоразу наvertsала йому натхнення і нагадувала, в ім'я чого він працює ...”, – слушно підкреслював Д. Павличко.

Особливо це почуття загострюється в роки Другої світової війни, коли Малишкова поезія наповнюється новою палітрою почуттів, вибуховими емоціями щирогоповідального характеру. Лірика цієї доби – своєрідний ліричний щоденник, в якому поет фіксує все

загальнозначуще з пережитого, вистражданого на “чорних” дорогах війни. Воєнна лірика вражає масштабом відтворення людських трагедій, з одного боку, а з іншого – потужним гуманістичним звучанням. Поезії часів війни, що увійшли до збірок “Добою вставайте!” (1941), “Понад пожари” (1942), “Україно моя” (1942), “Слово о полку” (1943), “Битва” (1943), “Полонянка” (1944), “Ярославна” (1946), різні як за своїм звучанням, так і за художнім рівнем, розмаїті за змістом: тут звучать і безпосередні заклики до боротьби з ворогом, і розповіді про будні і трагедії війни, та все ж їх об’єднує пристрасне почуття любові до України

Поряд з найвідомішими митцями середини ХХ ст. А. Малишко створив символічну сагу про великий подвиг народу, його спрагу життя і потужну всеперемагаючу віру в майбутнє. Україноцентричний пафос став центральним у поезіях, що склали найдраматичніший за своїм змістом та емоційним наповненням цикл “Україно моя!”.

*Україно моя, далі, грозами свіжо пропахлі,
Польова моя мрійнице. Крапля у сонці з весла.
Я віддам свою кров, свою силу і ніжність до краплі,
Щоб з пожару ти встала, тополею в небо росла.*

Любов до матері дала Малишку горде відчуття глибин свого народу, звідки він черпав прожиток для росту своєї національної свідомості. Мати стала духовним критерієм існування, його “моральним сонцем”. Матір свою поет любив особливо піднесеною, священною любов’ю. Вона була для нього і найріднішою людиною, і символом всього жіноцтва, його землі, його нації, його України. Вона перелила в сина своє слово і власну душу, а поет через усю

творчість проніс її образ як найвищий символ та ідеал свого народу. Писати про матір для митця – це можливість осягнути глибинні буттєві орієнтири, ті закони космічних обертонів, що рухають всесвітом. Саме ця тема піднесла поезію А. Малишка до філософських узагальнень буттєвісних питань існування людини. Особливого драматизму цей образ сягає у часи II світової війни, коли образ матері стає символом його палаючої України, котра як легендарна Ярославна квилить-плаче над своїми невинно убієнними дітьми.

Поет підсилює цей вічний образ любові й милосердя мотивами безсмертного “Слова о полку Ігоревім” та пісенними символами. Образ матері у сорочці полотняній, потертій керсетці, старій терновій хустці, котра піднімається на Дніпрову гору і вдивляючись вдалину чекає на визволення, яке принесуть їй сини-воїни, стає справжнім монументом вдовам-матерям, що завжди чекають на повернення своїх дітей. Цей пам’ятник – крик душі поета, біль його серця:

*Ти у сонця спитай. Бачиш, сонце звелося над полем,
І зникають сніги, і на бурю гудуть дерева,
Щоб синам дати звістку, хлоп’ятам твоїм смаглочолим,
Многострадна моя, синьоока, змарніла, жива!
Поклонися Дніпру, гостював він у морі недавно,
Пошукав би дітей твоїх, радість приніс немало.
І стоїш ти одна, посивіла, стара Ярославно,
На дніпровськїм лужку, на трипільському древнїм валу.*

Оспівуючи образ своєї матері — Ївги Базилихи, він, як і Шевченко, піднявся до створення ідеального образу матері

— через солдатську матір, Ярославну, матір-Україну до всесвітнього образу матері-Землі (поема “Це було на світанку”, 1948), символу всепоглинаючої любові до України, любові сильної, потужної, всепереможної.

З часом образ матері набуває сакральних обрисів, котра як свята Покрова заступає свої чада, викрешує в їхніх душах незборимий Прометеївський вогонь:

*Україно моя! Мені в світі нічого не треба
Тільки б голос твоїй чути і ніжність твою берегти.*

Так ніжно, дивовижно ніжно і проникливо писав Малишко про жінку, матір, кохання і разом з тим вибухав темпераментом справжнього правдолюбця до несправедливості. Це він один-єдиний зважився сказати на з'їзді комсомолу з трибуни в присутності членів не лише українського, але й московського політбюро про те, що село перебуває на межі виживання: “Жодна матір у світі не вчить свою дитину красти, а у нас після 33-го посилають дитину в поле і, даючи в торбинці харчів або в пляшці молока, нагадують: “Як будеш іти, то насип в торбинку пшенички”. Ми мусимо красти, ми виховуємо крадіїв, ми націю вбиваєм”.

Поетична енергія митця реалізується не лише у власне ліриці, але й у ліроепіці. За життя А. Малишка вийшло сімнадцять поем. Ще в повоєнні роки небуденний хист автора епічної поезії підтвердили поеми “Ярина”, “Дума про козака Данила”, “Кармалюк”. А у воєнні та повоєнні роки поет буквально приголомшує читача героїчною симфонією “Сини”, поемами-легендами “Прометей”, “Це було на світанку” та ін.

Гуманістичний пафос поетичного натхнення А. Малишка виявився і в тому, що головними героями його творів, зокрема й воєнної доби, були звичайні люди – рядові, теслярі, фронтові кашовари, бранки-українки, яких насильно вивозили з рідної землі чужинці всіх мастей – галерея героїв буднів, простих людей, що на своїх плечах винесли найстрашніші тягарі війни.

Вектори повоєнного (десь із середини 50-их рр.) творчого розвою письменника свідчать про зростання питомої ваги філософування, перехід від ідилічно-сентиментального наповнення поезії до сконденсованого, афористичного, сильного слова.

Поезія останнього періоду творчості А. Малишка пройнята усвідомленим почуттям відповідальності перед нацією за свою мистецьку діяльність. Таку набуту тенденцію образного мислення лірика виявляють книжки від “Що записано мною” (1956), “Синього літопису” (1968) та “Віщого голосу” (1961) аж до останньої “Серпень душі моєї”, що вийде у рік смерті поета 1970 року. Саме в цей час будуть написані пісні, які знає кожен українець: “Пісня про Київ”, “Як на дальнім небосхилі”, “Пісня про рушник”, “Ми підем, де трави похилі”, що увійдуть до збірки “Серце моєї матері” (1959) та інші. Пісенна поезія Малишка хвилює не тільки ліричністю, довірливими інтонаціями, але й інтелектуальністю, роздумами над сутністю буття, життя і смерті, боротьби добра зі злом, місцем митця і його слова у житті, над недовговічністю буття людини.

Мистецьке обдаровання письменника реалізувалося і у сценарній творчості. Дружба з великим українським режисером О. Довженком позначилася у прагненні творити українське кіно. За сценаріями А. Малишка будуть відзняті

фільми “Квітуха Україна” (1961), “Ми з України” (1962) та ін.

Письменник свідомо обирає правду життя, а отже, стає трибуном для упослідженої нації, що з середини 50-х рр. ХХ ст. знову постане на межі існування. Наділений надзвичайним ораторським хистом, Малишко кидав у вічі владі страшні обвинувачення у шкідливості денаціональної політики влади в освіті та культурі, оскаржував антигуманне ставлення до українського селянства.

Нестримність і безоглядність у правдивості, щирість своїх переконань продемонструє він у принциповій позиції щодо політарештів у середовищі молоді української інтелігенції. Звичайно, ризикував. Звичайно, розумів, що нові динозаври тоталітаризму не порохуються з його мистецьким авторитетом, і все ж не міг промовчати.

Не мовчав митець і тоді, коли Україна вже вкотре переживала своє страшне приниження, русифікаційні процеси в кінці п'ятдесятих років. Відгукнувся гостро, неpolitкоректно в епіграмах, що лише сьогодні доходять до читача. Малишко возвеличує українську мову, називаючи її “матір'ю життя, від колісання й до твердого ложа”. Рідна мати саме рідною мовою передає дитині мову народу, його традиції, культуру, які допомагають їй жити й творити, відчувати себе частинкою нації.

*Ти ізнов мені снишся на стежці гіркої розлуки
Синім лугом, ромашкою, птицею з канівських круч.
Так візьми ж мою кров і візьми моє серце у руки,
Тільки снами не муч і невипитим горем не муч.*

Андрій Малишко увійшов в українську культуру як людина розмаїта у своїй багатій індивідуальності, щедрий на бурхливу радість і на щирю любов, на справедливий гнів і смуток. Він ніколи не впадав у побутовізм. Розчинений у поезії, віддано служив слову.

Поезія А. Малишка висвітлює по-своєму його добу. Йдучи складними дорогами життя, поет проніс не дидактичний “посох” співця партійних догм, а Шевченківський заповіт любові до України, її народу і культури: “У той тяжкий час, можливо, більше ніж будь-коли, ми зрозуміли, що народ вічний, що силі його немає краю, як не може бути кінця його мові, його пісням, його творчості”. Така настанова й визначила шлях його художніх шукань: поет міцно спирався на етико-моральні засади свого народу, його пісні, фольклору, черпаючи з них, мов із могутнього джерела, натхнення й образність. На цій основі Малишко витворив неповторний художній світ пісні, що зажила серед народу і залишається безсмертною.

*Інна Миколаївна Липницька,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри української літератури
НПУ імені М. П. Драгоманова*

